

цитѣ започнатъ да арестуватъ българитѣ, а самъ той тръгналъ къмъ Гюргево, за да се срещне съ Филипъ Тотю и да узнае за положението на народа по тия мѣста. При с. Шипка, дружината налетяла на засада и едва се спасила. Шипчанци били готови да дигнатъ възстание, но Панайотъ ги успокоилъ и замолилъ да чакатъ идната година. Отъ тукъ дружината поема къмъ Карловския балканъ, отъ гдето Левски пратилъ много здраве на вѣрнитѣ си войняговци, въ чието село е билъ учителъ. Въ селото имало образувано отъ Левски тайно братство, което веднага се отзовало на позива на своя учителъ. Членоветѣ на братството изпратили на юнацитѣ всичко каквото имъ трѣбвало: храна, облѣкло, барутъ и куршуми.

Отъ войняговци майката на Левски научила где е нейниятъ синъ и поискала да го види. Левски преоблѣченъ въ каракачански дрехи, съ разрешението на воеводата, слѣзълъ въ Сопотския женски манастиръ. Майката прегърнала сина си бунтовникъ и живъ го оплакала. Тя му припомнила желанието си да го види попъ или учителъ, а Левски отвърналъ:

— То бѣше нѣкога, мамо! Отсега нататъкъ чакай да видишъ главата ми на върлина набучена или тѣлото ми на бесилка провиснало.

Ето що разказва за Левски самъ воеводата: „Знаменосецътъ ми, дяконъ Левски, на сънъ бѣше лекъ като заякъ. Отъ най-малкъ шумъ той рипваше и се улавяше за оръжието. По скалитѣ и по планинскитѣ върхове той се катерѣше като дива коза. Деретата като сърна прескачаше, куршумътъ му всѣкога на месо удряше. Въ боя той бѣ пѣргавъ и решителенъ като лъвъ“.

За четата скоро се явила опасностъ отъ една потеря, чийто офицеръ се обещалъ на правителството да донесе главитѣ на бунтовницитѣ. За цельта офицерътъ се преоблѣкълъ въ овчарски дрехи, обаче воеводата билъ предупреденъ. Устроена му била засада; офицерътъ и двама войници били ранени, а потерата едва сполучила да отстѣпи и отнесе пострадалитѣ. При с. Златица Панайотъ се среща съ Филипъ Тотю и заедно влизатъ въ борба съ златишкия мюдюринъ, когото разбиватъ, като убиватъ софийския билюкъ-башия. При преминаването на р. Искъръ, на пѣтъ за Враца четата се ударва съ черкези и следъ това се отправя за Берковица. Тамошниятъ владика, Киръ Доротея, когото наричали Дончо ефенди, билъ заклелъ жителитѣ на с. Дервентъ, да му известяватъ за появата на всѣка хайдушка чета. И наистина проститѣ селяни забелязали четата и